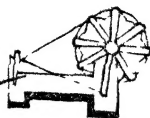

દી ભજનમંડળીમાં
ગાવામાં ગીતો

૨

વેદમાતરમ

૧૨૫

8-779

વેદછી ભજનમંડળીમાં Reg. No. 3

ગવાતાં ભજનો

સેવક તરફથી પ્રકાશન—

ગામજીભાઈ લાલભાઈ

મા. વેદછી, પો.વાવોડ તા. આરોડા

મુદ્રણસ્થાન:—

નર્મયુગ મુદ્રણાલય—શ્રી મહાગાયક—મુરત

નવ ૧૯૮૨

પ્રિત ૨૦૦૦

કિંમત ૦-૨-૦

૧૨૨૮૬

વેડછી ભજન મંડળીના નિયમો

૧૨૨૮૬

૬૬

(૧) હાડતાડી અને માંસ મચ્છીથી અલગ રહેવું અં
ળીળા અલગ રહેવા ઉપદેશ કરવો.

(૨) ન્યાતિભાઈઓને પડતી આફતોમાં ધીરજ અને યોગ્ય
મદદ આપવી.

() દરેક ભાઈએ ધર્મ ગ્રહણ કરવો અને ળીળને તેવો
ઉપદેશ કરવો.

(૪) દરેકે રંટીયો ચલાવવો અને શુદ્ધ ખાદી પહેરવી.

(૫) પોતાનું ઘર અને પોતાનો ધંધો કેવી સીતે સુધરે તેને
માટે સતત પ્રયત્ન કરવા.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૨૨૮૬ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ કોઈ ભજનનું નામ નથી (મળે નથી)

વિષય ૬-૧૨૧

જોશ્ન

વેડછી ભજનમંડળીમાં ગવાતાં ભજનો

ભજન ૧ હું

ગવરીના પુત્ર ગણેશને સમરૂં, તેને સમરૂં મારાં કારજ સરે રે
સાંભળજો સત્યુગના સાધુજી.

ખુડે ખુડે પાપ સદા ધરમ તરે, આખર જ્ઞતાં ગુરનાં વચન ફળેરેજી. ટેક.

અરે સંતો ધરમ ને પાપ દોને અગરો લાગ્યોજી,

કાંટો ધાણું જેની ખખરો પડેરે—સાંભળજો સત્યુગના.

અરે સંતો આડે રસ્તે ચાણું મુને કાંટો ભાંગેજી,

સીધો ચાણુ રૂડા સંતો મળેરે—સાંભળજો સત્યુગના.

અરે સંતો સામે ઝડપે મારા સાહેબરાજન બેઠાજી,

ખરારે ખોટાની એતો ખખરો કરેરે—સાંભળજો સત્યુગના.

અરે સંતો ગુરના પ્રતાપે, પંડિત દેવાલિત બોલ્યાજી,

ગુરનાં વચન ચેલો આપ તરેરે—સાંભળજો સત્યુગના

સાધુજી ખુડે ખુડે પાપ સદા ધરમ તરે,

આખર જ્ઞતાં ગુરનાં વચન ફળેરેજી.

ભજન ૨ જી

અમારો તો અવગુણુરે, ગુરજીના ગુણુ ધણારે...જી

અમારા અવગુણુ સામું મત જોય (૨) અમારા તો અવગુણુ રે.

ગુર મારા ગંગા રે, ગુરજી મારા ગોમતીરેજી

ગુર મારા કાશી ને કૈલાર (૨) અમારા તો અવગુણુ રે.

ગુરૂ મારા દીવા રે, ગુરૂ મારા દેવતારેછ
 ગુરૂ મારા પારસમણિને તોલ (૨) અમારો તો અવગુણુ રે.
 ગુરૂ મારા ત્રાપારે, ગુરૂ મારા તુંબડારેછ
 એરે તુંબડે કિતરીએ ભવપાર (૨) અમારા તો અવગુણુરે.
 જાલીડાં મેલાવે રે, ગુરૂગમ જ્ઞાતનાં રેછ
 એરે જાલીડે નિરખીશું નંદકુમાર (૨) અમારા તો અવગુણુ.
 ગુરૂને પ્રતાપે રે, જોડીરામ જોડીયા રેછ
 અમને હોળને મંતચરણમાં વામ (૨) અમારા તો અવગુણુરે
 ગુરૂજના ગુણુ ઘણારેછ.

ભજન ૩ જી

સત્ગુરૂ સહાય કરો એકવાર રે, મારો છે મુરખનો અવતાર રે-ટેક
 પથર કરનાં કણુ લેયું છે મારું રે,
 તેમાં હરિનામ ન ખેસે તમારું રે—સત્ગુરૂ સહાય કરો.
 મારા તે મનની વાતો છે વાંકી રે,
 સત્ગુરૂએ પથર નાખ્યા છે ટાંકી રે—સત્ગુરૂ સહાય કરો.
 ટાંકીને મારગ મેલના કીધા રે,
 સત્ગુરૂએ મંત્ર અનોપમ દીધારે,—સત્ગુરૂ સહાય કરો.
 આતમજ્ઞાન વિના ધર સુનું રે;
 સગપણુ શોધી કાઢ્યો જીનું રે,—સત્ગુરૂ સહાય કરો.
 એવી તે દાસ હરિની વાણી રે,
 તેને તમે રૂદીયામાં રાખ્યો દહાડીરે,—સત્ગુરૂ સહાય કરો.
 એકવાર રે, મારો છે મુરખનો અવતાર રે.

ભજન ૪ થું

જે દુઃખ થાય તે થાજેરે, રૂડા રામને ભજતાં—ટેક.
 પિંડ પડે તો પડવા રે દેજો (૨)
 જીવ જાએ તો જાગે રે,—રૂડા રામને ભજતાં.
 ઉચે આંધીને તજે અગ્નિ પ્રજાજે, (૨)
 માર મૂશળના ખાજે રે—રૂડા રામને ભજતાં.
 લોક નિંદે તેને નિંદવા રે દેજો (૨)
 રાગ દટે તો દંડાજે રે—રૂડા રામને ભજતાં.
 હરિજનોને દાસ રણછોડ કહે છે (૨)
 ગુણ તો ગોવિન્દના ગાજે રે—રૂડા રામને ભજતાં.
 જે દુઃખ થાય તે થાજે રે—રૂડા રામને ભજતાં.

ભજન ૫ મું

હો મન ગોવિન્દ ગોવિન્દ ગાઈ લે,
 કારજ સરે રે તાર ગાતાં—હો મન ગોવિન્દ.
 ભર્યો મેળો તારો ફેટલાક દી રહેશે, સદુને કદ જુઠું સાંભળતાં,
 પાંચ પચ્ચીસ કદી ભેળા થઈ બેસા, વાગ ન લાગે વેગતાં—હો મન ગોવિન્દ.
 જોણે માધુની નિંદા કરી, તેને તેવું સોહતાં,
 જગત ઉડીને ભગતને નિંદે, એ જાશે ગોથા ખાતાં—હો મન ગોવિન્દ.
 નરસી મહેતાની વેવાણે હાંસીરે કીધી, પાણી મેલ્યાં છે તાતાં,
 અરજ કરી ઇંદ્ર સામું જોયું, નગર તણાયું નહાતાં—હો મન ગોવિન્દ.
 જોણે સાધુની સેવા કીધી, તેણે ભરીયાં લઈને ભાતાં,
 આઈ મીસું કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ, લાળું નથી લોપાતાં—હો મન ગોવિન્દ.
 ગોવિન્દ ગાઈ લે, કારજ સરેરે તાર ગાતાં.

ભજન ૬ હું

ભજન કરી લો ભાવે રે, ભવ ભટકણુ ભાગે,
 સંસાર સાગર તરતારે, ક્ષણું વાર ન લાગે.
 મોહ માયા નિદ્રામારે, ગાફલ મત ઘેરો,
 અચેત થઈશું ઉઘેરો રે, જુઓ આંખ ઉઘાડી.
 પંથ ચોર વસે પાસેરે, તે તન, મન, ધન, ચોરે,
 વેગે વણસી જશેરે, આ કાયાની બાંડી.
 ચિતચિદાનંદ મળશેરે. ત્યારે ટળશે અધાર,
 આ અવસર છે રૂડોરે, હોય કારજ તાર.
 મોટા પુરૂષના પગલારે, તે મારગ સદાજે,
 પ્રિયમ પ્રેમ ધરીને રે, હરિના ગુણ ગાજે.

ભજન ૭ મું

ચટપટ ચેત હેત કરો હરીશું. મરણ ભમે છે માથેજી.
 ધામ ધરા ધન મૃત ધણીયાણી, સેવક ના આવે સાથેજી,
 હોય લાખ તે રાખ બરાબર, તેમાં કંઈ નહિ તારજી.
 ધન સાચું પણ ધરમ ન સાંચો, કહાં જન્મારોહારજી,
 કુંડા કરમ કરો છો કોટી, દુર્મતિ દમડી માટેજી.
 પાપ પોટલાં માથે લઈને, જશે વસમી વાટેજી.
 મોટાપણાનું માન ભરાયું, તેમાં કાંઈ નહિ સુજેજી,
 જન્મના કિંકર જોશે ત્યારે, થરથર કાયા ધ્રુજેજી.
 કરસત અંગ અંગ હોય નિરમળ, રંગ રૂદેમાં લાગેજી,
 કહે છોટમ ભગવંત ભજી લો, ભવનો તો ભય ભાગેજી.

ભજન ૮ મું

અસાની તારા અંતરમાં જોતે વિચારી,
 અંત સમે કોઈ કામ ન આવે, સચુ કુટુંબ સુત નારીરે-અસાની.
 જોયન ધનનું જોર જણાવે, ફાટી આંખે ફરતો,
 કાળ કરાળ કદલુ શિર વેરી, દિલમાં કેમ નથી ડરતોરે-અસાની.
 મંદિર માળા ખગ્ગના મેલી, મુવા ભૂપ મદમાતા,
 શ્વાન શુકરના દેહ ધરીને, ઘર ઘર ગોથાં ખાતારે-અસાની.
 આ અમુજાખ અવસર આવ્યો, હરિ ભજવાનું ટાણું,
 દેવાનંદ કહે દેહ મનુષ્યનો, ના મિત્રે ખરચે નાણુંરે-અસાની.

ભજન ૯ મું

હંયાના કુટ્યા, હરિ સગે હેત ન કીધું,
 લક્ષ ચારાસી કેડું લગડું, માથે માગી લીધુંરે-હંયાના કુટ્યા.
 પેટને અરથે પાપ કરતાં, પાછું ફરી ના જોયું,
 ચાર દિવસના જીવતર સાડું, મન માયામાં મોહ્યુંરે-હંયાના કુટ્યા.
 હરિજન સગે હેત ના કીધું, પીધું વિષનું પાણી,
 સુખ સંસારનુ પામવા સાડું, મુવા લગી ધર તાણીરે-હંયાના કુટ્યા.
 આગજ્ઞને અજ્ઞાન અતિશે, કામ બગાડ્યું તાડું,
 દેવાનંદ કહે દેખ વિચારી, માન કહ્યું તું મારેરે-હંયાના કુટ્યા.

ભજન ૧૦ મું

દુનીઆમાં ડાહ્યા ડહાપણમાં દુઃખ પામે,
 ભવતારણુ ભગવાન તજીને, ચઢ્યો હાથે ભામેરે-દુનીઆ.
 મનુષ્યાજન્મ મળ્યો છે મોટો, ખોટો જણી ખોયો,
 ચારે ચક્રે જુદું બોલ્યો, નાહક નીર વસોવ્યારે-દુનીઆ.

જન્મ મરણ દુઃખ ગર્ભવાસનું, તે નવ શકીયો ટાળી,
 માત પિતા યુવતિ સંગે, વિસાર્યા વનમાળીરિ-દુનીઆ.
 હરખ શોકની નદીઓ મોટી તેમાં જાય તણુયો
 દેવાનંદ કહે હરિ ભજ્યા નહિ, તે ધણે દુઃખે શ્રેણી-દુનીયા.

• ભજન ૧૧ મું

ચાખખો

મુરખા જનમ ગયો તારેરે, યાંયો પાપ તણા ભારે. ટેક.
 નામ સાંભળી નિંદ્રા આવે, હરિસ લાગે બહુ ખારે,
 વેળા વેળાની છાંચડી તારી, વળી જશે વારે.—મુરખા.
 મોહાંધ્ર થઈને માયારે ખર્ચે, તેમ સગાં કાંઈ બહુ સારે,
 સાધુ દેખીને મોહુ સતાડે, એતો ધ્રુવે ગારેરે.—મુરખા.
 હમણા તો તારો હુકમ ચાલે છે, સહુને દે છે ડારે,
 ધરમના દુતો જ્યારે ધક્કાદેશે, સારે કિંગવાનો નથી આરે.—મુરખા.
 તલેતલનો દિસાચ ક્ષેશે, મોકમ દેશે મારે,
 ભોજો ભગન કાંઈ હરિ ભજન વિના, કાઈ નહિ રાખણુ હારેરે.—મુરખા.

ભજન ૧૨ મું

ધુન

આવો સતો ઉમંગે ધુન આહરીએ,
 ધુન આહરીએ, ભવજલ તરીએ.—આવો સતો.
 વિટ ભૂગને પાણ પચ વિપચ છે, એ મુખમાં શું પચી મરીએ—આવો.
 વણુ મનિયાં દુનીઆને વાદે, ફેગટ ફેરા શિદ્ધ ફરીએ—આવો.
 સત સમાગમ દેવોને દુલભ, કોડે કોડે જરૂર કરીએ—આવો.
 ધુન સમે દગ લોક અધર્મા, દોડી પડે દુઃખને દરીએ—આવો.
 રૂડું કરતાં કુંડું ભલે કહે તો, દુરજનીઆ થકી સદા ડરીએ—આવો.

[૭]

જોટલીવાર સભારીએ સ્યામને, એટલા આપણુ સાંભરીએ—આમો.
રાજ રહે ઋષિરાજ રઘુવર, વાયક એવાંરે વાવરીએ—આમો.

ભજન ૧૩ મું

ધ્રુવ.

નંદલાલા અમે તો તારાં દાસડીઆં,
વ્રજવલાલા અમે તો તારાં દાસડીઆં. ટેક.
હરિ હરિ દાસડીઆંની પુરો આસડીઆં-નંદલાલા
જે મુખે નામ નહિ પ્રભુ તારુ એ મુખપર ખાસડીઆં-નંદલાલા.
નામ પ્રતાપ થકી જન્મ રે નાસે, કળિયુગ લે મુખે ધાસડીઆં-નંદલાલા.
રટણુ કરતાં વિતે દીન રજની, દીન દીન કરતાં આસડીઆં-નંદલાલા.
નામ ભુલાવે ભેગાં થઈ નુગરાં, તો અમને પડે ત્રાસડીઆં-નંદલાલા.
પ્રેમને આધીન ગાપીના ખ્યારા, પ્રેમને વશ રમ્યા રાસડીઆં-નંદલાલા.
નવધામાં લાગી પુરણુ લગની, આડે પહોર એ અબ્યાસડીઆં-નંદલાલા.
જન્મોજન્મ ઋષિરાજના હવન, વૈષ્ણવમાં દેજો વાસડીઆં-નંદલાલા.

ભજન ૧૪ મું

ભરપૂર મોહું ભરેલા, નર એજ ઉઘેલા—ટેક
તીર્થભૂમિ પવિત્ર તણને ફેગટ જ્યાં ત્યાં ફરેલા—નર.
નારાયણની કથામાંથી નાકા, ઠગના મંડળમાં ઠરેલા—નર.
મહેનત કરતાં તને ઉડે છે તણુખા, ચોરીના માલ ચરેલા—નર.
અંતરમાં અજ્ઞાન ભરેલું, ધ્રુતવા વેશ ધરેલા—નર.
સ્વારથમાં રજની દીન શરા, પરમારથમાં મરેલા—નર.
સંત પુરુષ તણી સંગત ના ગમે, કપટીના સગ કરેલા—નર.
દેવ નહિ ઋષિરાજની રમના, વ્યસનમાં વટલેલા—નર.

ભજન ૧૫ મું

હજી ન આવી લાજ, મન તુને હજી ન આવી લાજ—ટેક.
 ગગન મંડળના મેઘરાય તું, ગગન એટલું ગાજ,
 વાના દળનું વાએ ઉડશે, જેમ રાવણનું રાજ—મન તુને.
 રાજકુંવરને રાજ મધ્ય ત્યારે, કરતો કુડા કાજ,
 રામરાયને રીસ ચઢી ત્યારે, તનથી કીધો તાજ—મન તુને.
 રંગ મહેલમાં મોજો કરતો, ઉત્તમ જમતો અનાજ,
 મુવા પછી મસાણે સુતો, મુકી મનની મોજ—મન તુને
 માયાતો તેં મેરે કીધો, પૈસે બાંધી પાજ,
 નંદ રામએ નાણું રખ્યું ત્યારે, જલમાં ડુબ્યાં જહાજ—મન તુને
 જલ દેખી શું જોર કરે તું, શિલા ઉપરનું સાજ,
 પથરા પાસે સુકામ જશે, થાશે દવનું દાજ—મન તુને
 ભવસિંધુમાં ડુબી જશે, બળવત બાધે પાજ,
 વાર લાગતાં વણશી જશે, અરગુન આગ્યો આજ—મન તુને

ભજન ૧૬ મું

કણુખી જોઈને ખેતી ઝોર, તારી ચાર દિશાએ ચોર—ટેક.
 સોનાનું ખેતર સુનું મુકયું, ઘણી વિના ખાય દોર,
 તું જાણે મને કોઈ ના જુટે, લાખો હરામખોર—કણુખી.
 કરમ કયા સાંભળવા ચાલ્યો, મેનાને ઘેર મોર,
 મોરલીના નાદે મરત્ર મોલ્યા, બધાએ ખેવ દોર—કણુખી.
 પારકી નારી કરતો ચારી, જીવાતી રાખી જોર,
 ગજ જાણે હું ગરાસીયો, છું, ખામમાં રાખ્યો દોર—કણુખી.
 રૂપ જોઈને શું રાજ થયો છે; જેવા ચંદ્રને ચકોર,
 દિપક દેખીને પતંગ પડીઓ, થયું અધારે ચોર.—કણુખી.

મસ્કટ મઠી ભરવા બેઠો, ખાવા ખાટાં બોર,
 ફૂલ ફૂલીયું ને ભર ભુલીયો, ગોંધાયો ધમધોર—કુલુખી.
 - - - એણે તો તારં જેમ તેમ થાશે, પણ શું ખાશે ખોર,
 અરજીન એકે એટલા હાંટ્યા, ત્યાં તો લાખ કરોડ—કુલુખી.

ભજન ૧૭ મું

કયું તમ રહેવે અમર, મનવા, કયું તમ રહેવે અમર—ટેક.
 ચૈદ એકડા રાજ્ય ચલાતા, મસ્તક મેધાડંબર,
 છત્ર પતિકી છત દેખત નહિ, જે થેર જીલત ઝુમર—મનવા.
 ચઢતા પાવડી પલંગ પાલખી, ચોમેર ચલકે ચમર,
 સૂરા નરકા હુવા કચુરા, જયું ઘંટીકા ધમર.—મનવા.
 ક્યાં અકબર ક્યાં બીરબલ બહાદુર, હો ગયે પીરપેગંબર,
 જગમેં આવે ઝટ ઉડ જાવે, જયું વાયુકા વમર—મનવા.
 ભવ સાગરકા બાન ભુલાતા, તનમેં આતા તમ્મર.
 મનમસ્તાની બનતા પાની, ઝટ લઈ જાવે જમર—મનવા.
 મેરા કરકર મન લોભાયા, જ્યુ ભુલા હે ભમર,
 અરજીન તેરા અકળ ફેરા, સૂડે સેવ્યો સીમર—મનવા.

કુંડળીયા

જાયા જેતા જગતમેં, પલપલ ગતા પ્રાન,
 દેખા મેરી નેનસેં, એક જલે શમશાન.
 એક જલે શમશાન, દુગ્ગકી બાંધી ઠાકી,
 ત્રીજા હુવા તૈયાર, ચોથાકી સીંચે કાકી.
 અરજીન કહેતા ચાર, પાંચમું નાવજી નાયા,
 નદી ગાંધ જેમ નીર, જગતમે જેતા જાયા.

ભજન ૧૮ મું

તેરી ખબર કર બંદા, તનમેં તેરી ખબર કર બંદા: તનમેં—ટેક.

દધીકે બીચમે દ્રવ્ય દાટીઓ, ભૂલ્યા નરપત નંદા,
અંતકાળે કુછ કામ ન આવે, મનસેં પાયો મદા—તેરી.

સો પુતરકી બની વાંઝણી. અધરાયકી ગંધા.

કોયલકા કુચ કામ ન આવે, કાગ ઉછેરે અડા—તેરી.

વિલસી વેલી ફળ માલુ ફેલી, કુલ્યા કંટોળ કદા,

વેલી તાણી થડમેં આણી, હજુ ન સુજ્યા અધા—તેરી.

નવસેં નૃપા ભરથર ભૂપા, જલ ગયે જોગી જંદા,

જખરા ચોટી ચોટ ના ચુકે, જ્યુ ગેડીસે દડા—તેરી.

જ્યું બાદીગર બંદર પકડે, ફોગટ પડીઓ ફંદા,

અકોર બિચારા ચોદીશ શીરતા, ચલક ચુકાવે ચદા—તેરી.

અતિ જાતે અરજુન ગતિ, અખડ હમેરા પંડા,

સુનતા રાની શબ્દ પીછાણી, છાતીમે છાયે છંદા—તેરી.

—સાખી—

અરજુન અરજુન કયા કરે, અરજુન રહ્યા હજુર,

જેતા છેડા તમ ખડા, એતા અરજુન ફર.

ભજન ૧૯ મું

કરના હોયસો કર લે બંદા, જાના આજ કાલમેં—ટેક.

રંક ને રાણા મુવા મશાણા, જે સુતા મુખપાલમેં,

સુખીયા દુઃખીયા કો ના મુકીયા, બુદ્ધાપણ કે બાલમેં—કરના.

શિરપર ચોકી જમડે રોકી, ચલતા આડી ચાલમેં,

દૂંકી દેરી તનકી તોરી, જ્યું પાની પખાલમેં—કરના.

ભેગી વેશે જમને પેસે, પેટી કે પાતાલમેં,
 પંખી ઉડતા પક્ષમેં પડતા, જમડા કેરી ગલમેં—કરના.
 તરવર વાયા નહિ ફલ પાયા, હુઢે છોડી છાલમેં,
 અતે તારે હાથ ન આવે, માયા કેરા માલમેં—કરના.
 દૂર હે રસ્તા ઘેરી મસ્તા, હાંકો હાલમ હાલમેં,
 છનકી ગાડી ચલી અગાડી, મિલગઈ હાલમ હાલમેં—કરના.
 જમડા સંગે છત કાયા, રણછોડ છુપાયા હાલમેં,
 અરજુન જ્ઞાની દીયા નિશાની, ખોજ લેતા પ્યાલમેં—કરના.

ભજન ૨૦ મું

મળી જવાં મિટી તારે, મળી જવાં મિટી,
 નીત ગયા નીડી તારે, મળી જવાં મિટી. ટેક.
 મુરખ મન માયા લાગીજ મીડી,
 ભૂલ કરીને ભરી મકંટે મુડી—નીત ગયા.
 પરણવા જનાં પહેલાં, ચાળીજ પીડી,
 ચારીની પહેલાં લખી માનનીજ ચિઠ્ઠી—નીત ગયા.
 જમડા ન જુવે તારી તિથિ ને મિતિ,
 એક કાણી કે તારી, બન્ને કુટી—નીત ગયા.
 કાયાને સોહાવે, વેદ ને વીટી,
 કુદે કસાઈ કેરા ધરમાંની ઘેટી—નીત ગયા.
 ગંગામાં નહાય ગાય, ગ્રંથ ને ગીતી,
 ફાગટ ગઈ લખી લાખોજ લીટી—નીત ગયા.
 બળીએ ન બાજ કોઈએ, જમડાની છતી,
 અરજુન હજુ તો તને તો વાત ન વાની—નીત ગયા.

ભજન ૨૧ મું

હે દિલ દિવાના તું તો લે લે હરિના ગુણ ગાઈ ટેક.
 આગુના બોલ તેરા સંભાળી લે, શું રહ્યો રંગમાં લોભાઈ,
 અહીંઆ આવીને બહુ સુખ પામ્યો, ત્યાં તો અદલ ઘણી તણી આઈ-હે દિલ.
 માત પિતા તેરા કુટુંબકખીલા, બેની બંધવ સુત જોઈ,
 અર્ધાંગનારે તેરી અળગી રહેશે, એકલડો જીવ જન્ય-હે દિલ.
 સેજ તળાઈને અવલ ઓસીકાં, અગર ઓઢે રંગઈ,
 આ રે કાયાને કદી મેલ નથી ચઢતો, તો ખુબ કરીને શું ખોળાઈ-હે દિલ.
 શ્વાસ ઉત્શ્વાસ વસે તેરે ઘટમે, ઉનસેં કરી લે ઓળખાઈ,
 ચોવીસ હગર દમ શિકાર ખેલી, રટ રટકે રંગ લાઈ-હે દિલ.
 દમ કદમકે દોર પર રહેણા, અટલ અભંગ પદ પાઈ,
 દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે, સાનનમે સમગ્રાઈ-હે દિલ.

ભજન ૨૨ મું

કૃષ્ણ કહેતાં શું બેસે નાણું, મુરખ તુને કૃષ્ણ કહેતાં શું બેસે નાણું ટેક.
 મિથ્યા લવરી મન ગમતી કરે છે, (૨) તેમાં નહિ દામ ઠેકાણું-મુરખ.
 ખાતોરે હોય તેને માંદો ના કહીએ (૨) જોઈએ બેશરતું ભાણું-મુરખ.
 દામ ના, બેસે ને હાડ ના ભાગે (૨) ગાતાં ગોવિન્દજનું ગાણું-મુરખ.
 કહે મુરદાસ તમે હરિને ભજી લો (૨) ઓચિંતું આવશે આણું-મુરખ.
 તને કૃષ્ણ કહેતાં શું બેસે નાણું.

ભજન ૨૩ મું

માયામાં મનડું મોહુરે, પામર પ્રાણી
 પ્રભુમાં ચિત ના મોહુરે, પામર પ્રાણી-ટેક

જીવડા તું તો ઉઘે માથે, દશ મહિના બુલ્યો,
 તે દહાડા હવે કેમ બુલ્યોરે, પામર પ્રાણી.
 જોને અલ્યા તું તો બળતો જહરાગ્નિની ઝળે,
 ઉગાર્યો દીન દયાળે રે, પામર પ્રાણી.
 કરડતા તારી કાયાને કમીયા ને કીડા,
 પસ્તાતો પામી પીડારે, પામર પ્રાણી.
 ખાકું ને ખાકું તીખું જનેતા તારી ખાતી,
 તે થકી બળતરા થાતીરે, પામર પ્રાણી.
 મુઝાતો મુરખ આડા ને ચામડાની માંહી,
 ત્રિકમજી ખેલી તાંહીરે. પામર પ્રાણી.
 ગોઝારા ને તો મળને મુતરમાં ખાધાં ગોધાં
 પુછાવી જોને પોથારે. પામર પ્રાણી.
 સંભાર્યા સાને મહિને રૂપિરાજ કેરા સ્વામી,
 અલખેસા અંતર જમીરે. પામર પ્રાણી.

ભજન ૨૪ મું

જગતમાં હમ છે જો જી.ઈ, સગતી જોધને કરજો બાધ. ટેક.
 એક ઉંદરને દેખો દોસ્તી, બીલી તણી બંધાઈ
 પડ્યો બરોસો પાસે આળ્યો, પટ ગયો પકડાઈ. જગતમાં.
 ઝોણું પાણી આંખે કાણી, બગલો ખેલી થાય
 ખેસી રહેતાં બગલો ઝાલે, જતાં જળ ગુંચવાઈ. જગતમાં.
 બકરી બાધ રીસાધને ચાલી, વાધણના ઘેર જાય,
 બેદુ બરવાડો બહુ સમજાવે, માને નહિ મુરખાઈ. જગતમાં
 પાડો જાણે પરણાવશે મુજને, લઈ ચાલ્યો કસાઈ,
 ઘેર જઈ બાંધ્યો રાતે રાંધ્યો, ખુશી મળે ખાઈ. જગતમાં

જમરાળની જાતે ચાલ્યો, મન માની મોટાઈ,
 મોત . સંધાતે મિત્રાઈ કીધી, મુવા પછી પસ્તાઈ. જગતમાં.
 આ સંસારમાં સૌથી સાચી, સત્ગુરૂની સગાઈ,
 શુભ મેઢે વ્હારે તેને કોણુ મારે, જ્ઞાની અરજીન ગાઈ. જગતમાં.

ભજન ૨૫ મું

પ્રભુજી કરાવશે તે કરશું, અમૃતથી કુપજ ભરશું—ટેક.
 ભક્તિ નાવડીમાં બેસીને, તરાવશે તેમ તરશું,
 નાથજી નાવિકા સુકાને રહેતાં, કબ પેરે હમે મરશું—પ્રભુજી.
 આદિકાળથી દિવાની દુનીઆ, દિવાના કેમ રે બનશું.
 હાશમાં માખણુ જાવા દઈને, કૃપડ શાને રે હરશું—પ્રભુજી.
 નાવલિયાના સગથી નિદા; ચાપ તેથીરે ડરશું.
 વહાલથી વહાલાને હદે ધરીને, ગમે તેને તે કરશું—પ્રભુજી.
 અનવસ્થનો ડર નથી હમને, ફિકર તેને છે બયશું?
 આખરે દોડે હમારી પાછળ, સદાય સામળની ગરજ શું?—પ્રભુજી.
 પ્રીત ધરે પરમાનંદ ઉપર, ધારે તેના બાળક શું.
 નિઝાનો વહાલો મલપતોરે આવે હૃદય કમળમાં ધરશું—પ્રભુજી.

આરતિ

જયદેવ જયદેવ, જય જય જગ કરતા (૨) પ્રભુ.
 જગજત તું ભવ ભરતા (૨) હરકત સંહરતા—જયદેવ.
 પુરણુ પરમ પરાક્રમી, પ્રભુ વિભુ પરમાત્મા (૨) પ્રભુ.
 સકળ કળાધર શ્રીમંત (૨) ધીમત ધરમાત્મા—જયદેવ.

તુ સચરાચર સ્વામી, બળવંત બહુનામી (૨) પ્રભુ.
 વિભળમંડળ વિશ્રામી (૨) ધન્ય અચળ ધામી—જ્યદેવ.
 નત્વ સકળ ગુણ તારા, સર્વ થકી સારા (૨) પ્રભુ.
 અંતર્યામી અમારા, (૨) પ્રાણ થકી પ્યારા—જ્યદેવ.
 કૃષ્ણાકર ઉપકારી, ધર્મ બીરદ ધારી (૨) પ્રભુ.
 તે ભવપાર ઉતારી (૨) અગણિત નરનારી—જ્યદેવ.
 તુંજ મહિમા બહુ મોટા, શુભ તારી શક્તિ (૨) પ્રભુ.
 સુરીનર મુનિવર માગે (૨) ભક્તી તારી ભક્તિ—જ્યદેવ.
 જે હરિ હરકન હરજો, કૃષ્ણા ધણી કરજો (૨) પ્રભુ.
 અભય કૃષ્ણ આદરજો, (૨) કર અરણ્ય ધરજો—જ્યદેવ.

“ તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો ”

(ગઝલ)

દિવાલો દુર્ગની ફાટે તમારા કેદખાનાની,
 તુટે જાંજીર લોખંડી તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 તમારા માર્ગમાં ઉભા પહાડો યે ખસી જશે,
 ખિયાબાં માર્ગ દર્શ દેશે તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 કિતરવા સાત સાયર જે તમારા પત્થરો તરશે,
 વિના નૌકા સફર થાશે તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 જવું આકાશમાં ધારો ન વાયુ-યાન પાસે છે,
 વિના પાંખે ઉડી જશે તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 થશે વિદ્યુત ને વાયુ તમારા દાસ અગ્નિ યે,
 વરસશે મેલ માગ્યા જે તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 હજારો રોગની જવાબા દવાના મુદના વિના;
 મુજશે શાંતિ સિવાશે તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 દિગબર સાધુના ચરણે સિકદર શાહ નામે છે,
 ગળે સો ગર્વ ભૂપતિના તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 જીગરની બાળ હુથી તો વિડોબા દૂધ પીએ છે,
 પ્રકટશે પત્થરે પ્રભુજી તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 પ્રભુ પ્રહલાદને માટે વસેલા લોહના થંભે,
 સદા સાન્નિધ્યમાં રહેશે, તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 મહોન્મત્ત સિંહને વ્યાઘ્રો ઋષિના ચર્ણ ચાટે છે,
 તજે હિંસારી હિંસાને તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 ઝરંતા ઝેર ભુજંગો ફણાને છત્ર શી ધરશે,
 તજી દે ઝેર કાતિલો તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.
 ઉભી રહી હાથ બે જોડી વિજયદેવી ધરી વરમળ,
 તમારે કંઠ આરોપે તમારી આત્મશ્રદ્ધા તો.

હરિનો મારગ છે શૂરાનો

હરિનો મારગ છે શૂરાનો, નહિ કાંચરનું કામ જોને,
પરથમ પેહેલું મસ્તક મૂકી, વળતી લેવું નામ જોને ધ્રુવ
સુત વિત દારા શીશ સમરપે, તે પામે, રસ પીવા જોને
સિંધુ મધ્યે મોતી લેવા માંડી પડ્યા મરજીવા જોને ૧

મરજી આગળે તે ભરે મૂકી, દિલની દુઝ્યા વામે જોને
તીરે ઉભા જીવે તમાસા, તે કોડી નવ પામે જોને ૨

પ્રેમપથ પાવકની જ્યાળા, બાળી પાછા ભાગે જોને
માંડી પડ્યા તે મલાસુખ માણે, દેખનારા દાઝે જોને ૩

માથા સાટે મોંઘી વસ્તુ, સાંપડવી નહિ રહેલ જોને
મલાપદ પામ્યા તે મરજીવા, મૂકી મનનો મેલ જોને ૪

રામ અમલમાં રાતા માતા પૂરા પ્રેમી પરમે જોને
પ્રીતમના સ્વામીની લીલા તે રજનીદત્ત નરખે જોને ૫

કલ્યાણ માર્ગ

દાર નહિ પીતો એવી તમારી બે વર્ષ ઉપરની પ્રતિજ્ઞાને વળગી રહેલો. કાંઈ વેધ આવીને કહે કે તમે દાર ન પીશો તો મરી જશો તો પણ તમે દાર ન પીતા. મરશો તો કાંઈ નહિ શરીર તો પડવાનું છે. ~~એમાંથી એમને~~ એને કાંઈ ન મારી શકે. દાર ન પીવાથી શરીર ફીણ થાય, પડી જાય છતાં દાર ન પીઆ એમ હું મનિષ્ઠું છું. અસખ્ય માણસો લાકડામાં ફસાઈને અનેક પાપો કરે છે. એમાંથી છુટવા માટે આપણે આપણી છ દગીને અપવાદ વિનાની કરી મુકવી જોઈએ. એટલે આપણામાં છિદ્ર ન રાખવું. જેમ દિવાલમાં છિદ્ર હોય તો છવગતુ કે ચાર લુટારા દાખલ થાય તેમ આત્માને સુરક્ષિત રાખવા સારૂ વ્રતરૂપી દિવાલમાં છિદ્ર રાખીશું તો પાપરૂપી મોટા ધોધના ધોધ તેમાંથી ચાલી આવશે અને આપણે પસ્તાશું. એટલે દારથી હંમેશાં દૂર રહેવું. તેને ત્યાગવું. એમાંજ તમારું કલ્યાણ છે.

x x x x

સરજર ઉગવા પહેલાં સવારે પહેલાં ઉઠી. હાંત સાફ કરી મોટા દોહાં. આંખનો મેલ કે ચીપડા કાઢી હાથ જોડી બેસવું અને રામનામ લેવું. દરેક માણસ એમ કરે. રામ એટલે હૃદય-અસ્થા-રામ એટલે બધું. હૃદયમાં તો 'શ' ને 'વ' જોડેલા છે. એમાં ચાર અક્ષર છે. રામનું નામ બાવનવક લેશો અને સાંધે પ્રાર્થના કરશો કે હે રામ ! તું મને પવિત્ર રાખજે અને અમે જે પ્રતિજ્ઞા વેડછીમા લીધી છે તે પાળવામાં મદદ કરજે. તો રામ તમને મદદ કરશે. સુતી વખતે ગમે એટલા થાક્યા હો, ઉઘ ન આવતી હોય તોપણ રામનું નામ લેવું; અને રામને કહેવું કે તે પ્રતિજ્ઞાનું પાલન કરવામાં બહુ મદદ કરી છે તેથી તારો પાડ માનું છું. રાતના પણ મને દારની ગંધ ન આવે, પરદેશી કાપડની ગંધ ન આવે-સ્વપ્નામાં પણ ન આવે ! એટલું શીખશો તો પ્રતિજ્ઞા પાલન થશે. અને દુઃખનો નાશ થશે. ભૂત પ્રેતની માફક રામને માનવાની જરૂર નથી. રામ તો દિલનો જીવો છે. મારા તમારા બધાંયનાં દિલમાં તે બેસે છે. કાઠને તે છોડતા નથી. પણ આપણેજ એને છોડીએ છીએ. તમે એને ન ઓળખો પણ એ તો તમને ઓળખે છે. એટલે એ તો અંતર્યામી છે. આ ઘડીઆળ તો હાથમાં ટકટક કરે છે, પણ રામનો ટકટક હૃદયમાં રહે છે. તમે બધા આટલું કરો એજ મારે કહેવાનું છે. રામ તમારા બધાનું કલ્યાણ કરે, તમને તમારી પ્રતિજ્ઞા પાળવામાં મદદ કરે.

(વેડછીમાં મદદમાણું બાપણું)

